

IMPRONTA

E' in preparazione a Parigi l'edizione definitiva e ufficiale trilingue del *Manuale* per la rilevazione dell'impronta. Il testo non presenta particolari differenze rispetto all'attuale, ma intende offrire precisazioni e chiarimenti sui punti che hanno creato maggiori difficoltà nel rilevamento.

L'edizione definitiva del *Manuale* sarà inviata a tutte le biblioteche partecipanti al Censimento non appena sarà disponibile. Verrà inoltre incluso nella ristampa del *Manuale per la compilazione della scheda* che - essendo in via di esaurimento - verrà ristampato entro la prossima primavera.

ooo

Si prega, quando si trascrivono le impronte di edizioni divise in più parti, di aggiungere sempre la data ad ogni impronta, precisando se è stata tratta dal frontespizio generale o dagli eventuali frontespizi delle varie parti.

ooo

Abbiamo notato che qualcuno, nel rilevare l'impronta, non ha tenuto conto di parole finali in coda ad un testo (cfr. esempi) che invece devono sempre essere prese in considerazione (vedi regola III.2.b.1), non essendo nè richiami nè segnature (vedi regola III.2.a.2).

Si prega infine di trascrivere il segno / secondo l'apposita tabella allegata alle regole per la rilevazione dell'impronta, a seconda se sia usata come virgola, trattino o altro.

*nobis est in qua tanto bona orbatis unde perpetuo luceant. Cuius
quidem mali nos aliquam consolationem tentare oportet: hoc enim
nimis forte fortasse in re postuletur, res ardua, atq; adeo difficilis, quo
enim maiorem illius virtutem hac oratione fuisse ostendimus
eo durior nobis harum partium condicio nunc proponitur. Sed tamen
illud sapientius est cogitare nihil esse humanis in rebus: quod
vno, eodemq; statu diutius permanere possit: beneq; cum illis
etiam, quibus in vita plus boni, quam mali obuenerit, huic enim
certe, cuius morte quicquid tantopere dolemus: si e praesens hoc non
fragio enataisset, paulo post tamen eadem fortuna fuit subvertenda.
Quocirca cives optimi maiorum hunc vestrum lenite: atq; hanc
et calamitatem aequiori animo tolerare. in virtutumq; illius, optimorum
ac fortissimorum principum inspicite: qui quamuis sensissimam fortunam
in ictibus saepe petiit, sic heretica tamen virtute ceteros omnes, illius
iniurias facile repellit: omnibusq; exemplo est inuictum patiens sa-
pientia, et si paulum aliquando humanitas retinetur, nulla in ta-
rentem labefacta esse posse. illum igitur, si tantum contendere possu-
mus imitemur: putemusque nihil esse, quod mortalibus accideret
passi, quod non a quo animo ferri oporteat. Huius autem nostrae
cuius funus praesentia vestra, ut aequa fuit decoravit: et cuiusq;
laudes pro tenuitate ingenij mei aliqua ex parte persecutus sum
memoriam animis nostris semper reuincamus: cogitemusq; hoc
illi multo carius futurum: cum multo virtius vivat nunc, quam
cum antea hic nobiscum vivebat: cuiusq; et caelo etiam nos spectet:
si in animis nostris perpetuo etiam vivat: hoc inquam illi multo
carius futurum: quam si illius a nobis discessum moreret. *DLXI.*
ac lacrimis sempiterno tempore prosequamur.*

F I N I S

Verso. Caratteri da rilevare: FIAC

sta, & putare Ciceroem loqui, quoniam ipse scribit elegantissime. Et Petrum Longo-
 bardum sententiarum ducem, quorum omnium & aliorum etiam dicta & scripta addu-
 xi & allegavi. Si autem a me in aliquo citatum fuerit, aut si Doctores sacre Theologie
 non bene concordaverim, aut secundum propositum eorum scripta adduxerim, siq; Do-
 ctoribus debitum honorem & reverentiam minus exhibuerim, veniam date optimi viri,
 & laborem, quem maxime die ac nocte habui, causamini. Nec voluntati meae, quae prom-
 pta est prodesse omnibus, sed imprudens meae tribuite, qui errare facile possum, sed
 non pertinaciter paratus corrigi ab omni pio & libero correctore. Cogripiat autem me
 iustus in misericordia & increpabis me, ut eum Psalmographo loquat: Oleum autem
 peccatoris ad impinguet caput meum. Coetipiat, inquam, zelo charitatis, non invidia.
 Nec si evasero, haereticus censei volo, quum nullius pertinaciae & temeritatis et inobe-
 dientiae argui volo et contendo. Cedere enim paratus sum peribenter, ut debeo, Docto-
 ribus Theologiae bonis et eruditis; malos vero nihil timeo, nec curo, qui omnia etiam
 meliora et optima in peius vertunt. Nec ignoro me moribus, multatum esse obiectum,
 sed saecula praevia minus nocebunt, quos me vixisse existimabo. Si bonis et doctis pro-
 babor in charitate, in Domino quoque gloriabor, cui omnia mea tribuo, non meis in fir-
 mitatibus. Et ut loquar cum Propheta Regio: Non nobis Domine, non nobis: sed no-
 mini tuo da gloriam. Victoriameq; de invidis et malis consecutum arbitrabor, quando
 me profuisse videbo et utilis fuisse dicor a rectis et iustis hominibus. Omnem autem meum
 laborem in finem ultimum, qui est Deus Optimus, Maximus, refero, et ad utilitatem po-
 puli Christiani: quicquid mali et facinorosi sentiant, non facio pili. Valetate Lectores et
 Sacrae Scripturae amatores Charissimi, et meum laborem magnum pro utilitate
 multorum susceptum non aspernemini, rogo. Vel si nulla aut parva fuerit
 utilitas et commoditas, voluntatem tamen beneficiendi, et comodandi,
 facilem non improbare. Valetate iterum, et me amore, quo ego
 ceteros bonos et doctos, et Christi fideles prosequi
 soleo, amate. Ex Mindelheim intra Kalendas
 Octob. Anno salutis nostrae
 M. D. XVII.

G L O R I A.
 D E O.

Recto. Caratteri da rilevare: O.A.

